

i udligningsberegningerne. Det tilsvarende gælder med hensyn til det fremsatte forslag om at lade posten „lettelse i politiudgifter“ udgå af beregningerne af udgiftstallet og med hensyn til Frederiksberg kommunes forslag om ændring af udligningsordningen, således at denne gøres tresidet i stedet for som nu tosidet.

Formandsskabet har imidlertid ikke ment at kunne afvise, at de økonomiske forhold er undergået en udvikling, der kan gøre ændringer på enkelte specielle punkter naturlige, men formandsskabet har dog herved i første række set det som sin opgave at søge tilvejebragt et forlig på basis af de principper, der ligger til grund for udligningsordningen i dens nuværende form.

Efter en række forhandlinger har samtlige tre kommuners medlemmer i voldgiftsretten ment at måtte tiltræde et af formandsskabet ud fra de anførte hensyn udarbejdet mæglingsforslag, der har tidsbegrænset virkning, således at det udløber med udgangen af regnskabsåret 1958—59.

Det bemærkes, at der — som ved tidligere forlængelser af ordningen — blandt rettens medlemmer er enighed om, at en kommende ændring af lovgivningen, hvorved der gennemføres en skattereform eller sker en almindelig omlægning af fordelingen af de økonomiske byrder mellem stat og kommuner eller mellem de forskellige kommunegrupper indbyrdes, må berettige enhver af de 3 kommuner til at kræve, at retten genoptager sig arbejde med henblik på udarbejdelse af forslag til de ændringer i udligningsordningen, som den almindelige nyordning måtte begrunde, og med virkning for de udbetalinger, der finder sted efter den almindelige ordnings ikrafttræden.

1.

De områder indenfor udligningsordningen, med hensyn til hvilke der efter voldgiftsrettens opfattelse herefter bør gennemføres ændringer, er følgende:

a. Reguleringen af spændvidden mellem skattetal og udgiftstal.

En regulering gennemførtes som ovenfor nævnt ved lovændringen i 1951, og det hedder herom i den af den daværende voldgiftsret afgivne betænkning bl. a.:

„Den af voldgiftsretten udarbejdede ind-

stilling er baseret på det hovedsynspunkt, at de i udligningsberegningerne indgående skattetal og udgiftstal er vokset på uforudseelig måde, samtidig med at forskellen mellem skattetal og udgiftstal for det enkelte regnskabsår har vist en tendens til, navnlig under krigen, at blive relativt stor. Denne omstændighed har påvirket resultaterne af udligningen på en måde, som ikke har været tilsigtet ved udarbejdelsen af den bestående udligningsordning. Man mente dengang ved fastsættelsen af, med hvilken pct. af grundbeløbet opholdskommuneskatten skal indgå i udligningsberegningerne, at kunne benytte den fremgangsmåde, at grundbeløbet blev forhøjet eller nedsat med een procent, for hver gang skattetal og udgiftstal for det enkelte regnskabsår afveg 1 kr. fra 100 kr., og gik derved ud fra, at det almindelige prisniveau i samfundet, herunder også for kommunernes vedkommende, kun ville variere inden for forholdsvis snævre grænser, og især at forskellen mellem skattetal og udgiftstal målt i kroner normalt ikke ville blive påfaldende stor.

Hvor snævre grænser, man regnede med, fremgår af den omstændighed, at man, da man i forbindelse med arbejdet med ordningens udarbejdelse foretog en skønsmæssig beregning af virkningerne af eventuelle forskydninger mellem skattetal og udgiftstal, gik ud fra den forudsætning, at der ikke blev tale om større forskydninger end 10 pct. op og ned.

Det er klart, at i det omfang skattetal og udgiftstal bevæger sig på ensartet måde, vil selv en stærk stigning af disse tal ikke give sig større udslag. Tænker man sig nemlig, at skattetal og udgiftstal stadig er lige store, vil udligningsberegningerne altid blive foretaget således, at opholdskommuneskatten indgår i udligningsberegningerne med 100 pct. af grundbeløbet.

Opstår der derimod som sket en væsentlig forskel mellem skattetal og udgiftstal, således at opholdskommuneskatten i henhold til lovens regler skal indgå i udligningsberegningerne med en procent, der afviger ikke ubetydeligt fra 100, vil det være påkrævet for at bringe resultaterne af udligningen i overensstemmelse med de forudsætninger, der ligger bag ved udligningsordningen, at man finder en yderligere regulator ved beregningen af den procent